

Charakter mlčel a mluvilo tělo

Bylo mi sedmnáct. Petra jsem milovala s intenzitou, ve které šlo o život. Můj i jeho. Byla jsem tak prostoupená závratí svého citu, že minuty, vteřiny a snad i proudění mé krve odměřovaly jen Petrovy pohledy, slova a gesta. On mě měl vlastně taky docela rád. To jsem pochopila až mnohem později. Až v době, kdy jsem se zrovna (to bylo velice krátké období) nehroutila pod tíhou milostné touhy (k mým dalším láskám), a byla jsem tudíž schopna jakési objektivní analýzy. On mne ale měl rád, jako mají rádi muži. Nebolelo ho to. Přijímal mou lásku jako přijímal bramborové placky, které mu tak jednou týdně pekla

jeho matka. Byla inženýrka a placky pekla moc dobré. Mně to ale připadalo nepatřičné, myslela jsem si, že inženýrka by mému hochovi měla nabízet exotická jídla, která by odpovídala výšce jeho inteligence (měl naměřeno IQ asi 147) a taky tomu, že ona dostala vyznamenání za chemický pokus a že bydleli blízko hradu v bytě, který měl okna od stropu až k podlaze a kde byly parkety vykládané do hvězdic, kde se tmavé dřevo střídalo se světlým.

Tenhle dlouhý úvod píšu proto, že se mi nechce dostat tak přímo k tomu, jak hnusně jsem se zachovala. Bylo to totiž tak hnusné, že i dneska, kdy jsem si dala závazek, že svůj čin konečně sdělím, a tak se očistím, je mi, jako kdybych šla ke knězi do zpovědnice, mám brnění v ruce a v srdci, protože očekávám, že pro mne není omluva ani v očích lidí, a snad ani Boha. Ne! Tam omluva určitě je! Můj čin byl totiž hnusný, ale v poměru s brutálností světa to byl jen lehounký váneček infantilní nezodpovědnosti...

Petr mne měl prostě rád, jak to šlo. Převažoval typ vztahu: „Fajn – trochu střelená holka!“ Věděla jsem už tehdy, že je lepší být střelená než nenápadná, a věděla jsem taky, že nejsem dlouhonohá blondýna se štíhlými boky a poprsím bujným, protože každé poprsí, které existuje nad pětadesáticentimetrovým pasem, se zdá bujné, i když

má dívka podprsenku velikosti 1 B. (Ženy ví, o čem je řeč!)

No. A protože jsem tedy chtěla zdůraznit svou svéráznost, tak jsem chodila po Praze v černých šatech, v kterých moje maminka promovala, a taky jsem, abych byla jó originální, občas měla v podpaží sochu. Zapomněla jsem ji pak v hospodě U Glaubitzů a dost mne to mrzelo, protože socha byla madona z oranžové hlíny a měla oduševnělý výraz a jemná ústa a doktor Čížek, který byl náš soused a chodil k nám občas na oběd, řekl, že je stejně nadpozemsky krásná jako já...

Moc jsem Petra chtěla. Měl modré oči a vlnité blond vlasy. Nikdy si je nečesal a taky nosil tričko naruby a ono bylo vyrudlé a tenisky Petra byly obrovské a špinavé a sešmajdané a Petr byl ohnutý pod tíhou svého stodevadesáticentimetrového těla, které nechtěla nést jeho úzká páteř.

A pak šel Petr se mnou jednou do divadla. Vůbec to nebyla náhodná akce. Šli jsme totiž na Mandragoru do Činoheráku a Mandragoru jsem vybrala proto, že se tam hodně mluvilo o tělesné lásce, a já jsem chtěla lásku a věděla jsem, že abych věděla, že to láska opravdu je, že k tomu potřebuji erotiku a dotýkání se a dělání všech těch věcí, ke kterým patří i výroba dětí. Nebyla jsem vůbec zběhlá v téhle oblasti, jen jsem se chtěla ujistit, že mě chce mít, že někdo chce

milovat mé tělo. O své duši jsem nepochybovala. Věděla jsem, že duše není vidět. A že je proto jedno, jestli má robustní stehna. A taky mi bylo jasné, že má duše určitě nemůže být o mnoho horší než jiné duše, protože jsem na světě příliš krátce, než abych mohla svou duši nějak výrazněji zneužít. Jednoduše řečeno, chtěla jsem sex. A bála jsem se ho. Ale evidentní bylo, že právě on je jediným argumentem všech mých tužeb, prázdnoty, když mi Petr nevolal, zoufalé bezmoci žárlivosti, když jeho oči sjely na boubelatý zadek spolužačky Nadi, která byla štíhlounká a přitom nakynutá jako vdoleček.

No... K Mandragoře jsem doma připravila rybu. Byly to olejovky. Byly v pikantním nálevu. Má kamarádka Vladimíra mi totiž řekla, že pikantní nálev je pro sex nutný, a že taky po pikantním nálevu budeme pít červené víno, a že červené víno je jako krev a ta taky poteče, když to bude poprvé. Petr snědl rybu a vypil víno a pak se natáhl vedle mne, tak divně napříč gauče, a lehce mne začal kousat do předloktí. Zdřevěnělo mi a Petr se dostal dál. Až ke krku. Cítila jsem, jak tuhnu a žaludek mi tvrdne a taky mě v něm šimrá, a vzrušení bylo obrovské, protože mým mohutným tělem proudilo jako potok vysoko v horách. Petr mne líbal. Vlhce a dlouze a jeho jazyk mi objížděl zuby a já už jsem věděla, že Ire-

na Kunovská neměla pravdu, když mi před dvěma lety řekla, že správný polibek vypadá tak, že musím pevně přitisknout svůj jazyk za horní zuby, vůbec s ním nehýbat a jen otevřít ústa dokořán jako jeskyni, do které vplouvá milencova loď. Sama jsem kmitala jazýčkem a nořila jsem se do Petra a chtěla jsem v něm být ještě hloub, ale on mne odsunul a řekl, že už toho musí nechat, protože by se mohlo stát, že už bychom nikdy nemohli být opravdovými kamarády. Poslední, po čem jsem toužila, bylo s nějakým hochem být opravdová kamarádka. Bylo ve mně a je ve mně pořád, že hranice kamarádství musím určovat já, a že mým mužským kamarádem má šanci být jen ten, kdo mne miluje, ale já miluji jiného, a tak mu jen dovolím, aby se přátelsky a oddaně motal kolem mých dní, nocí, činů i myšlenek...

Když to nevyšlo s Mandragorou, zaangažovala jsem Veroniku. Veronika zavolala ve středu Petrovi domů a zeptala se ho, jestli neví, kde jsem, že už jsem čtyři dny nebyla doma, že jsem asi někde s tím Jardou, co po mně tak touží, ale že je to divné, protože já o Jardu nestojím, a jestli by Petr nebyl tak laskav, a až mne náhodou potká, jestli by mi neřekl, že Veronika se mnou nutně potřebuje mluvit, protože mne potřebuje upozornit, že má třídní profesorka na gymnáziu potkala mou maminku a že spolu měli velikou řeč

na téma, že bych se neměla tolik věnovat milostným radovánkám, ale fyzice. Petr to Veronice slíbil a zřejmě náš plán byl v pořádku, protože mi sám telefonoval, divil se, že jsem doma, když mne Veronika už tak dlouho nemůže sehnat, divil se mým vyhýbavým odpovědím, že jsem „něco měla smluveného“, a taky si se mnou domluvil schůzku. Nebyla tentokrát tak dobře zorganizovaná. Byli jsme v obyčejné pivnici, vypočítané bylo jen to, že jsem věděla, že rodiče Veroniky odjeli k příbuzným a že je Veronika sama doma. Petr vypil tři piva a dva fernetky a já jsem to taky všechno vypila a pak jsem velice ležérně řekla, že u Veroniky bychom si mohli ještě dát trochu toho fernetu, protože Veronika ho má vždycky doma a je tam sama a nechce jít s námi ven, protože ji bolí zub.

A šli jsme k Veronice. Vypili jsme fernet. Pila ho i Veronika a pak dostala takovou tu šílenou náladu, kdy i nejlepší přítelkyně zapomene, že její úloha je být „oddaná přítelkyně“, a začala na sebe upozorňovat a pořád mluvila o sobě a svých cílech, až jsem za ní musela jít do koupelny a říct jí, že je načase, aby řekla, že ji tedy opravdu hrozně bolí ten zub, a šla si konečně lehnout.

Veronika to neochotně udělala a já s Petrem zůstala na gauči. Jemně mě na něj položil, pak pustil na gramofonu Olympic a pak mne líbal a pak

svou ruku z mých prsou posouval níž, pak mi rozeplnul knoflíček u modrotiskové blůzy, pak mi ji svlékl, pak mi stáhl dolů podprsenku a pak začal zápolit se zipem mých kalhot. Pak přišel ten strašlivý neestetický a zahanbující moment, kdy jsem měla tesilové kalhoty někde u kolen a musela jsem sama udělat to chtivé gesto a stáhnout si je a osvobodit své nohy, za prvé proto, že jsem byla spoutaná, a za druhé, že jsem si uvědomovala, jak odpudivě musí vypadat má bílá stehna s dolíčky ne velikosti oranžových pomerančů, ale obrovských přezrálých grapefruitů. Petr mne hladil na podbřišku a jeho dlouhé prsty, jako mají chirurgové anebo klavíristky, sjely níž až do vlhké úžlabinky a já jsem ho prudce odstrčila a řekla jsem: „Ale já ještě nikdy...“, a on mi to nechtěl věřit, protože jsem se tvářila vždycky tak zhýrale a kouřila jsem a chodila jsem do hospod a taky jsem jedla fermetrazin. A já jsem řekla, že si to ještě musím rozmyslet, ale nechtěla jsem si nic rozmýšlet, jen jsem se bála. Vůbec ne bolesti, ale prostě toho, abych nebyla trapná. A Petr začal mít problémy, řekl, že u mužů to není s chtíčem jako u běžce, který je na startu a prostě se rozeběhne, když mu dají výstřelem z pistole pokyn. Nerozuměla jsem mu. Měla jsem starosti se sebou. Nechtěla jsem vypadat tlustá, nechtěla jsem nic umazat a nevěděla jsem, co mám dělat.